

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ГРАДЪТ И ОКОЛНОСТИТЕ МУ

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

Тъй като не смятаме да забулваме с тайнственост историята на Колоколамск, съобщаваме на читателите, че:

а) Колоколамск съществува наистина,

б) няма нищо общо с Волоколамск и

в) се намира точно между РСФСР и УССР, тъй че няма да го откриете върху картите на тези приятелски съюзни републики. Вината за това пада изцяло върху нашите географи.

Колкото до вестникарите, очеркистите и описвачите на провинциалния живот, дори и да са искали да посетят Колоколамск, те по странна ирония на съдбата са се озовавали било в Ялта, било в Кисловодск и са описвали посочените градове с усърдие, достойно да си намери по-добро приложение.

Но авторът и художникът К. Ротов все пак успяха да се доберат до Колоколамск, където поживяха в хотел „Ряжск“ и дори направиха генералния план на този смайващ град.

Както се вижда от плана, славният град Колоколамск се е ширнал живописно по левия бряг на плитката река Сбруя^[1]. През XIV век конярят на княза на Колоколамск Андрей Себелюбски се напил с византийска водка и изтървал в рекичката сбруята на скопения княжески кон. Такъмите потънали и реката била наречена Сбруя.

От тази случка са минали векове. Площад Себелюбски отдавна е прекръстен на Членски и единствен гражданинът Псов-старши знае легендата за потъналите такъми — ние я научихме от него на бутилка в кръчмата „Приятел на стомаха“.

В река Сбруя се влива мижавата рекичка Поводи. Виж, за нея не успяхме да научим нищо, защото Псов-старши прие да продължи със спомените си само ако бъде почерпен във всички кръчми на улица Голяма Месткомовска.

Той се почерпи за сметка на гостите последователно в кръчмите „Санитас“, „Среща с изгрева“, „Малорус“, „Огненото погребение“, „Гласът на миналото“ и в пивницата на завода „Емелян Пугачов“, но не оправда възложените му надежди, тъй като изгуби дар слово.

Вече споменатата Голяма Месткомовска е главната артерия на града. Тя свързва жп гарата с площад Членски, където се извисява скелетът на небостъргача, чиято история е вече известна на читателя^[2]. С помощта на сал, направляван от капитан Н. Похотило, можете да се прехвърлите на отсрещния бряг и да навлезете в девствена гора,

обкръжила Колоколамск и попречила преди столетия на татарите да опожарят, сринат и плячкосат града и да изстребят до крак колоколамчани с глад и мор.

Навлезете ли навътре в гората, няма начин да не срещнете шивача Соловейчик, индивидуален занаятчия. Тук, сред боровете, той търси спасение от данъците, но въпреки това смъква от колоколамчани по десет кожи, та те му викат Соловейчик Разбойника^[3].

Вдясно, на баира, се извисява задругата на бившите калугерки, наречена „Деепричастие“. Калугерките реализират продукцията си в кооперативния магазин на улица „Инвентаризация“, намираща се на две крачки от Седмопопската градска порта.

Източната част на града с право се гордее с двете си улици Бивши — там, където те се пресичат, беше скован ковчегът — Бездокладна и Земетресенска. Последната бе наречена така сравнително наскоро в чест на поредното земетресение в Япония.

От пресечките най-голямата тук е Похотлива, на която се намират чудесните Индивидуални бани.

Ще подминем с мълчание Сергиджийска, Безсолна и Безгрижна, които не се открояват с нищо, и ще споменем тъмното петно на града — задънената уличка Приключенска. Тя се казва така заради грабежите, на които всяка вечер са подложени окъснелите минувачи, залутали се из нея в пияно състояние.

Измежду забележителностите на източната част на града ще отбележим руско-украинския кръжец „Неукост“ и горящата къща при Седмопопската порта. Вече шеста година тази къща гори всеки божи ден. Сутрин я подпалва собственикът ѝ, майорът от пожарната охрана Огън Пламенов, та поверените му пожарникари да се намират на работа.

Южната, или Крайгаровата част на Колоколамск се откроява с красивия си булевард Старорежимен. Освен другото този квартал е и най-изисканият. Тук се намират площад Спасо-кооперативен и лъжезанаятчийската задруга „Частен труд“, оглавявана от мосю Оригинал, военизираните курсове по рецитация и пеене на Синдик-Биковски, старинният храм „Изобличение Христово“, оживената улица Хигроскопична с великолепната, ала за жалост все още недовършена сграда на санаториума „Здравето над всичко“.

Особено смайващ на площад Спасо-кооперативен е гробът на незнайния частник.

В началото на НЕП-а някакъв непознат частник дошъл в Колоколамск, за да купи влакна от конска опашка. Цял ден кръстосвал из града, купувал стоката, а надвечер най-неочаквано се изтърколил от файтона на площад Спасо-кооперативен и умрял скоропостижно. У него не били намерени никакви документи.

Колоколамчани не искали да падат по-долу от Париж, Брюксел и Варшава, които си имат гробове на незнайния воин, и тъй като си нямали воин (никой от града не бил ходил на война), погребали на площада незнайния частник и запалили върху гроба му вечен огън. Всяка седмица, в събота, Соловейчик Разбойника — с официален траурен каскет — се прехвърля със сала в централната част на града и приема поръчки при гроба на незнайния частник.

Западната част на града се състои от три улици и една пресечка. На булевард Кръстовъздвиженски^[4], широк, прав като конец, се възправя новата Кръстовъздвиженска църква. До църквата се намира руско-украинският кръжец „Долу ръкостискането“.

Пресечката Досадна съединява улица Единодушна и нейното продължение улица Единогласна с южната част на града. Между Единодушна и Единогласна се издигат пожарната кула и милиционерският участък.

Най-младият квартал на града — Отвъдсбруйни е на лакътя на реките Поводи и Сбруя и основната дейност на обитателите му се характеризира най-добре от имената на улиците.

На големи празници, когато кооперативният магазин е затворен, колоколамчани идват тук за водка.

Ето как изглежда Колоколамск, в чието съществуване, надяваме се, вече никой няма да се усъмни.

[1] В руския език збруя и сбруя са дублетни форми като формата със „з“ се използва предимно за имена, напр. Збруев — Бел.ред. ↑

[2] В българското издание читателят ще научи историята по-късно — Бел.ред. ↑

[3] По аналогия със Соловей-Разбойник — митичен зъл герой от руския фолклор — Бел.ред. ↑

[4] По името на православния празник Въздвижение на Честния кръст, който се празнува на 14.XI. — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.